

כשנהייתי בן 64

בימינו, בגיל 60 ומעלה רק מתחילים לחיות * רצים מרתון, צולחים "איש הברזל", מותחים את מה שהתקמט ומרימים את מה שצנח * ואני? יודע איזה חוט דנטלי ייקרע פחות * ניצני חוגג יום הולדת, אין צורך בברכות

שאינם ברומו של עולם, יותר בקומת המרתף ובחדר הפחים שלו, ושאינם תורמים יתר על המידה לאנושות. למשל, אני יודע בעל פה את המילים של "בתי את בוכה או צוחקת", מה שלא קידם אותי יותר מדי בחיים ואני בספק אם אי פעם אקבל בזכותו פרס נובל בתחום דקלום שירים ממלחמת ששת הימים. בעקבות הברזות תכופות מבית הספר לטובת ביקורים בהקרנות בוקר של סרטי קולנוע, אני פחות זוכר את המילים של "מגש הכסף", אבל יודע לדקלם את הטקסט שהיו אומרים פעם בבתי קולנוע לפני הסרט: "הראייה והשמיעה, הצבע והתמונה מגבירים את תודעת המוצר. הפרסום על מסך הכסף עולה כסף אך שווה זהב, פרסם ותיווכח" – חבל רק שהיכולת לדקלם את הטקסט הזה אחרי 50 שנה לא ממש שווה זהב או כסף, דקלם ותיווכח.

כמו אודטה, אני יכול לתת עצות פרקי טיות אבל רק בנושאים שלא יקדמו את העולם לשום מקום, חוץ אולי מלשנ"ץ מוקדם. אני יכול להמליץ איזה חוט דנטלי ייקרע פחות; כאיסטניס אובססיבי אני ממליץ לזרוק חולצות דרייפיט לכביסה מייד אחרי אימון, אחרת יחשבו שיש גופה בחדר; ואני יודע איזה דאודורנט מחזיק מעמד כל היום אפילו באוגוסט. אני יודע שזה לא ישנה את חייכם, אבל שימו לב לפרט טריוויה מעניין: כשמלצר שואל אחרי שהוגשו המנות "האם המנות לטעמכם?", הוא תמיד מניח אחר כך את קיסמי השיניים על השולחן, וזה כנראה מסמן למלצרים אחרים שמישהו כבר שאל ולא צריך לשאול שוב.

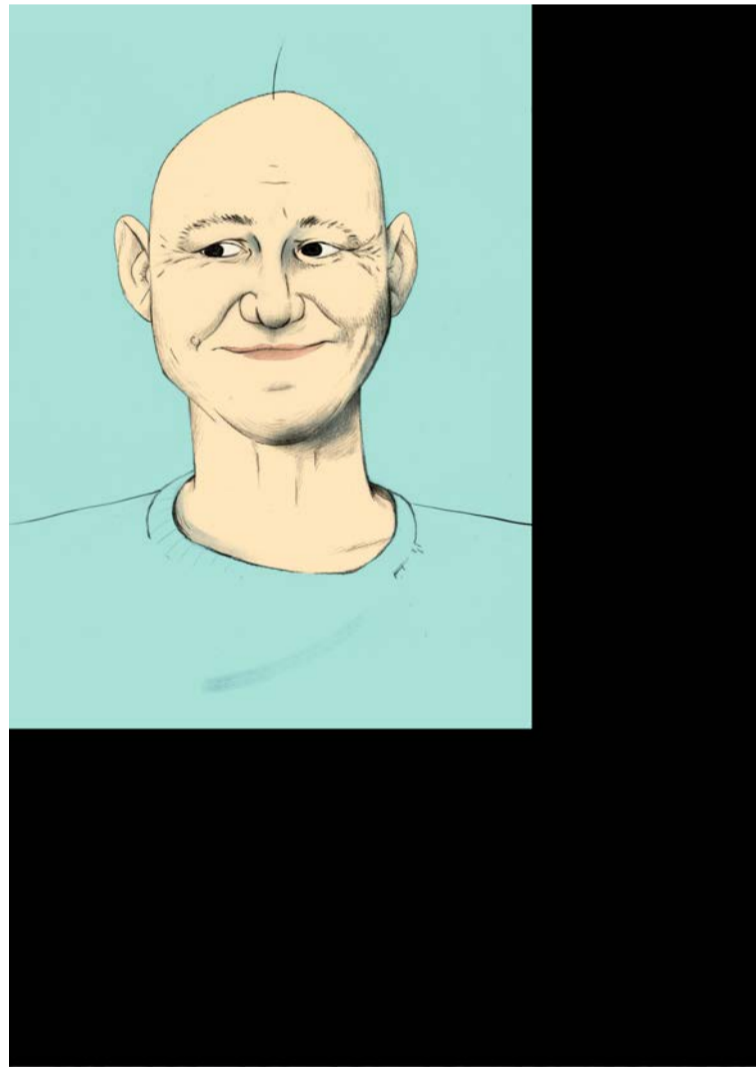
ב-64 שנותיי למדתי שאלו שאומרים שהכי חשוב זה הבריאות, ושכסף לא עושה אותך מאושר – צודק קים, אבל אומרים את זה כי הם לוקחים את הבריאות כדבר מובן מאליה, וגם כי כמוני, הם לא עשו מספיק כסף. לא שמעתי אנשים עשירים אומרים את זה, אבל אולי זה רק כיוון שהרעש של המטוס הפרטי שלהם הפריע לשמוע. אני כבר יודע שכשאומרים "על פי מקורות זרים, ישראל השמידה מתקן", זה אומר שהמקורות הם אנחנו; כשפוליטיקאי עונה ש"זו לא השאלה", אז זו בדיוק השאלה אבל אין לו תשובה; וכשהוא אומר ש"לא יעלה על הרעתו" אז זה כי במפלגה השנייה חשבו שזה כן יעלה על הרעתו, ובכלל אין פה הרבה דעת, רק דף מסרים. גם אני יודע שבחיים צריך לעשות מהלימון ליי מונדה, אבל חושב שלא חייבים. חמוץ וממורמר זה גם סבבה, וגם בריא לגרון.

למדתי שאסור לסמוך על ילדים שרוצים כלב ומבטיחים שהם יוציאו אותו כל יום לפיפי ויטפלו בו, ושכחיים האמריקאים החל מהיום השלישי אתה זה שתוציא את הכלב, כי להם בדיוק יהיה מקרה חירום של צילום סרטון לטיקטוק, ולמרות שהם לא יעזרו בשיט – כשהם יבואו הביתה, הוא ירוץ אליהם. אולי כי גם הוא רוצה להצטלם לטיקטוק.

יום הולדת 64 שמח לי, נא להימנע מביקורי תנחומים. ✉ yairn@israelhayom.co.il

כאן שלא עשיתי בנג'י ואין לי גם כוונה כזו, אין לי כוונה להפקיד את חיי בידיים של חבל שאני לא מכיר ובחיים לא דיברתי איתו.

אין לי שום קעקוע, ואין לי לעת עתה נכדים, אלא אם כן הנכדוג של בתי וחתני, הכלבה פני ליינ יעקב, מסוג פודל, נחשבת; לא התחתנתי פעם שנייה, ורעייתי אומרת שגם בפעם הראשונה לא הצעתי לה; עוד לא עשיתי הש"תלת שיער, מתיחת פנים או השתלת ציצי; לא שמתי עגיל,

איור: עובדיה בנישו

אני יודע שלא רואים עלי כי אני נראה צעיר לגילי, חטוב, מתוח, יפה, נמרץ ומלא שיער, אבל בלי ששמתי לב הפכתי השבוע לבן 64, בדיוק כמו בשיר של הביטלס משנות ה-60. פול מקרטני, שחגג לא מזמן 80, בוודאי תוהה מה עבר לו בראש מלא השיער כשהיה בן 20 וקצת ודמיין את הזיקנה של גיל 64 ואת יחסיו עם אהובתו המזדקנת, ובלי להזכיר בשיר את המילה ויאגרה.

כשמקרטני נולד, תוחלת החיים של בריטי ממוצע היתה 63 ותוחלת החיים של השיניים היתה הרבה פחות מזה. אבל בימינו, בני ובנות 64 רק מתחילים ומתחילות לחיות. הם רצים מרתון, עושים "איש הברזל", מצט"פים לחוג ריקודי עם, שזה הטינדר של המבוגרים, משרדגות לבעל ממודל חדש, וכולם מותחים את מה שהתקמט ומרימים את מה שצנח.

הדבר היחיד שרלוונטי לגביי בשיר של מקרטני הוא התחזית לגבי נשירת השיער, רק שאצלי זה לא קרה בגיל 64 אלא ב-24. מקרטני הממוח, לעומת זאת, הצליח לשמור With a little help from his friends הספרים ומעצבי השיער, על בלורית יפה ומלאה, חוץ מזה שאם הוא היה יודע אז על כל האפ"שרויות של היום, כולל קפיצה למומחים בטורקיה, הוא בטח היה מחליף את השורה המקורית ל-When

I get older with a new hair נכדים, כמו שמוזכרים בשיר, עוד אין לי. לגבי השורה "Will you still need me?", לפי החופ"שיות שבה לוקחים לי כסף מהארנק – כנראה עוד יש כאלה שצריכים אותי. ובעניין ה"feed me", אני עדיין אוכל באופן עצמאי אם כי מתקשה בלספור לבר קלוריות.

מקרטני מציע בשיר את שירותיו כמחליף פקקים בארון חשמל ומתאר את אהובתו סורגת סוודרים. שני אלו לא קרו אצלנו, הגברת הראשונה עדיין לא סורגת ומעדיפה לרכוש סוודרים של מותגים שכבר הוכיחו את עצמם בקניונים מובחרים בר-חבי העולם, ואת הפקקים בארון החשמל מרימים, תודה לאל, בלחיצה ולא צריכים להשחיל חוט ברזל כמו פעם (אני גם לא בטוח שמקרטני עצמו החליף אי פעם פקק). מה שכן, אני די מוצלח בלהיתקע שעות בפקקים.

שמעון ישראלי כתב פעם שיר עצוב על הקשיש שמנסה לסכם את חייו על דף ולעשות חשבון נפש, אלא שכל פרק בחייו נראה לו סטנדרטי ולא מעניין. בסוף השיר הוא נמצא מת מול דף חלק. כדי שחיי לא יהפכו לדף חלק בשיר מדוכך, אני אנסה לתמ

צת כבר עכשיו את מה שהשגתי עד היום וגם את מה שלא. במסגרת המתנות שלא צריך, קיבלתי פעם ספר בשם "אלף מקומות לראות לפני שאתה מת". לא רק שלא ביקרתי ברוב המקומות, גם לא פתחתי את הספר. כנראה הבנתי שכדי לבקר בכל המקומות שבספר אני אצטרך לחיות עד גיל 250 ולמכור כמה איברים מרכזיים כדי לממן את זה, כך שהעדפתי להסתפק בביקור בבידעם, כדי לזרוק שם את הספר ולשכוח ממנו. אם כבר בסיכומים עסקינן, אני מיידע

לא השתתפתי ב"האח הגדול", ב"המירוץ למיליון", ב"יצאת צדיק" או בתחרות מלכת היופי. ב"מאסטר שף" אין לי מה לתרום, וגם אם אני אבחר לשם כשופט, הטקסט היחיד שאני אוכל לתרום לשיח הקולינרי הוא "זה קצת מלוח" או "בואו נזמין משלוח וזהו".

אז מה אני כן יודע על העולם הזה? במשך 64 שנותיי על הכדור אגרתי מידע נרחב ודי מיותר בנושאים